

UZASADNIENIE

Mieszkańcy osiedla Nadodrze (osiedla, na którym mieszkała Anna German) zwrócili się z wnioskiem (ponad 400 podpisów) o nazwanie ronda u zbiegu ulic Jedności Narodowej, Jana Kilińskiego, Juliana Ursyna Niemcewicza rondem Anny German.

W związku z powyższym zasadne jest wyjście naprzeciw tym postulatom, stąd inicjatywa uchwałodawcza.

Anna German – urodzona w 1936 roku w Uzbekistanie polska piosenkarka, kompozytorka i aktorka. Z wykształcenia geolog. Śpiewała w siedmiu językach. Laureatka festiwali m.in. w Monte Carlo, Wiesbaden, Bratysławie, San Remo, Sopocie, Opolu i wielu innych.

Występowała w USA, Kanadzie, Wielkiej Brytanii, Australii, Francji, Portugalii, Włoszech, ZSRR. Wydała płyty w języku polskim, rosyjskim i włoskim.

Matka Anny German w 1946 r. złożyła dokumenty repatriacyjne i razem z córką wyjechały do Polski. Początkowo mieszkały w Nowej Rudzie. W 1949 r. przeprowadziły się do Wrocławia i zamieszkały przy ulicy Trzebnickiej. Anna uczęszczała do VIII Liceum Ogólnokształcącego im. Bolesława Krzywoustego we Wrocławiu, które ukończyła w 1955 r. W styczniu 1962 r. uzyskała tytuł magistra geologii na Uniwersytecie Wrocławskim na podstawie pracy magisterskiej „Zdjęcie geologiczne okolic Zatonia (Ustronie)”. Studia ukończyła z wyróżnieniem.

Jako piosenkarka debiutowała w 1960 r. we wrocławskim Kalamburze. W 1963 r. wzięła udział w III Międzynarodowym Festiwalu Piosenki w Sopocie, gdzie zdobyła II nagrodę w dniu polskim za utwór „Tak mi z tym źle”. Natomiast w 1964 r. zdobyła II nagrodę na Festiwalu Piosenki w Opolu śpiewając piosenkę „Tańczące Eurydyki”. Następnie zdobyła dwie nagrody za „Tańczące Eurydyki” podczas Międzynarodowego Festiwalu Piosenki w Sopocie w 1964 r.: I (w dniu polskim) i III (w dniu międzynarodowym).

Podczas III Festiwalu Piosenki w Opolu w 1965 r. zdobyła I nagrodę za piosenkę „Zakwitną róża”. W tym okresie spotkała przyszłego męża – Zbigniewa Tucholskiego. Została także zaproszona przez włoską firmę fonograficzną „Company Discografica Italiana” CDI do Włoch. W 1966 r. podpisała trzyletni kontrakt z CDI. W tym samym roku wystąpiła na scenie paryskiej Olimpij. W 1967 r. jako pierwsza i jedyna w historii polska artystka zaśpiewała na XVII Festiwalu w San Remo, a także jako pierwsza cudzoziemka na XV Festiwalu Piosenki Neapolitańskiej.

W 1967 r. wracając z koncertu we Włoszech uległa wypadkowi samochodowemu. Powracała do zdrowia przez trzy lata.

Podczas rekonwalescencji napisała książkę biograficzną pt. „Wróc do Sorrento?”, w której wspominała swoją karierę oraz pracę artystyczną we Włoszech. W 1968 r. otrzymała Nagrodę Komitetu ds. Radia i TV za wybitne osiągnięcia w dziedzinie polskiej piosenki popularyzowanej w radiu i telewizji.

Na scenę powróciła w 1970 r. Nagrała trzecią płytę po polsku pt. „Człowieczy los”. W czerwcu 1970 r. pojawiła się ponownie na Festiwalu Piosenki w Opolu. Zdobyła tam nagrodę za piosenkę „Człowieczy los” oraz „Być może”. W 1971 r., także na festiwalu w Opolu, otrzymała nagrodę publiczności za „Cztery karty”. W maju 1971 r. brała udział w gali podczas otwarcia katowickiego Spodka przy 12 tys. publiczności. Również w 1971 r. otrzymała Nagrodę Miasta Warszawy za wybitne osiągnięcia w dziedzinie upowszechniania kultury.

W czerwcu 1973 r. na Festiwalu Piosenki w Opolu otrzymała wyróżnienie za piosenkę „Ballada o niebie i ziemi”. W 1974 r. w związku z jubileuszem Polski Ludowej odznaczona Złotym Krzyżem Zasługi. W 1978 r. na cześć pierwszego Polaka lecącego w kosmos, Mirosława Hermaszewskiego, nagrała utwór pt. „W wielkiej kosmicznej rodzinie”. Artystka wielokrotnie występowała na Festiwalu Piosenki Żołnierskiej w Kołobrzegu, gdzie w 1979 r. zdobyła Złoty Pierścień za piosenkę „O czym Bałtyk opowiada” i Złoty Kord (honorową nagrodę tygodnika „Żołnierz Polski”) oraz na Festiwalu Piosenki Radzieckiej w Zielonej Górze (ostatni raz w 1979 r.). Jej ostatnia polska płyta została zarejestrowana w 1979 r., a ostatnia w języku rosyjskim - w 1980 r.

W 1980 r. za osiągnięcia artystyczne została odznaczona Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski.

W połowie lat 70-tych wykryto u niej chorobę nowotworową. Będąc w zaawansowanym stadium choroby komponowała psalmy i pieśni poświęcone Bogu. Po latach przegrała walkę z ciężką chorobą umierając we śnie 25 sierpnia 1982 r. w warszawskim Szpitalu Klinicznym przy ulicy Szaserów. Pogrzeb Anny German odbył się 30 sierpnia 1982 r. Artystka została pochowana na cmentarzu ewangelicko-reformowanym w Warszawie (kw. 3, rząd 4, grób 8a); na tablicy nagrobnej umieszczono cytaty z Psalmu 23: „Pan jest pasterzem moim”.